

Ήταν κάποτε ένα κορίτσι που το έλεγαν Νουρ και ζούσε στη Δαμασκό, «τη μοσχομυριστή πόλη» όπως την περιέγραφαν όσοι την αγαπούσαν. Περιβόλια με βερικοκιές και κερασιές έτρεχαν γύρω γύρω σε όλη την πόλη κι ένα ευωδιαστό άρωμα τριαντάφυλλου ξεχυνόταν στους δρόμους της. Όμως μια μέρα, η πόλη άρχισε να χάνει το άρωμά της, γιατί ο πόλεμος, με τα βρομερά του τανκς και τα θορυβώδη όπλα του, εμφανίστηκε στις πύλες της.

Νουρ στα αραβικά σημαίνει «φως». Κι ήταν όνομα ταιριαστό για ένα κορίτσι που το πρόσωπό του ήταν στρογγυλό σαν το φεγγάρι, τα μάτια του λαμπερά σαν τ' αστέρια, για ένα κορίτσι που σκόρπιζε σε όλους χαρά.

Πιο πολύ απ' όλους στον κόσμο, μετά τη μαμά και τον μπαμπά της, η Νουρ αγαπούσε τον ξάδερφό της τον Αμίρ, που τον είχε σαν αδερφό της. Όταν τελειωναν το διάβασμα για το σχολείο, η Νουρ και ο Αμίρ σκαρφάλωναν σε δέντρα, έπαιζαν κρυφό και πηδούσαν πάνω από νερόλακκους. Πιο πολύ απ' όλα τους άρεσε να διαβάζουν ιστορίες περιπέτειας με ντετέκτιβ. Λαχταρούσαν να ανακαλύπτουν κι αυτοί θησαυρούς, να πηγαίνουν για κάμπινγκ, να κάνουν πικνίκ και να λύνουν μυστήρια, όπως οι ήρωες στα βιβλία. Και πιο πολύ απ' όλα ονειρεύονταν να έχουν τη δική τους μυστική εταιρεία – μια λέσχη μόνο για τους φίλους τους.